

dengang slet ikke opfattede Midlertidigheden i den Betydning, at man mente, at man efter længere eller kortere Tids Forløb kunde smide Indtægterne ifølge denne Lov overbord. Det var i en hel anden Betydning, man dengang tog Ordet midlertidig (Munterhed). Ja, det kan ikke nytte, de Herrer! jeg skal strax komme tilbage dertil igjen. Jeg er det ærede Medlem fra Odense meget takkyldig, fordi han viste mig den store Tillid at mene, at en saadan Udtalelse af mig for 19 Aar siden, da jeg saavel i det politiske Liv som ogsaa i Alder var temmelig ung, skulde med den Erfaring, jeg dengang kunde have, saa at sige være noget Afgjørende. Det er at tillægge mine Ord en lang større Vægt, end jeg selv tillægger dem, og jeg tillægger dog, det indrømmer jeg, mine Ord nogen Vægt, idet jeg har gjort mig til Princip aldrig at udtale Noget, som jeg ikke, om ikke i Diebliffet, saa dog tidligere har tænkt over, men da ogsaa udtale det saaledes, at jeg vil staa til Ansvar derfor. Jeg vilde imidlertid have sat Pris paa, om det ærede Medlem havde læst mine Ord med større Kritik og ikke taget dem ubetinget efter sin oieblikkelige Fortolkning, thi han vilde da have set, at de have ikke den Betydning, at man uden videre kunde smide Beløbet efter den ny Skattelov overbord. At jeg ikke kan have ment det, foreligger der ogsaa Bevis for i en Række Udtalelser af mig under de nærmest følgende Aars Finantsforhandling, idet jeg netop i de Tider jævnlig tog Ordet for at lægge paa Sinde, at man absolut maatte være forsigtig og hellere lade Statskassen være for paaholdende end det Modfatte, og det udtalte jeg ganske ligefrem af den Grund, at hele Situationen indbød dertil. Der var i 1864 ikke et eneste Menneske heri Thinget, som mente, at man snart vilde kunne faae Skattelettelse, og det ærede Medlem for Odense Aamts 4de Valgtreds maa undskylde mig, men heldigvis for ham mente han eiheller, at Situationen indbød til at være flot. De, der mindes de bevægede Tider dengang, da vi ikke alene havde Frygt for Danmarks Selvstændighed og Fremtid, en Frygt — som idetmindste Mange af os endnu have, og som ligger os haardt paa Sinde, fordi vi have Fædrelandet hjært — men ogsaa i allerhøieste Grad frygtede for, hvorledes vi finantsielt kunde komme igjennem, ville ikke kunne være i Tvivl. Udviklingen har i finantsiel Henseende været os gunstig; men der var ikke dengang et eneste Medlem i Thinget, der tænkte sig, at man saa snart skulde kunne noies med færre Midler end dem, man fik dengang, og det mente det ærede Medlem for Odense Aamts 4de

Valgtreds heller ikke, hvad ogsaa fremgaar af, hvad han selv oplæste her idag. Det kunde ligefrem ikke have været hans Mening, at Ordet „midlertidig“ skulde bethyde en Ophævelse uden Erstatning. Jeg vil ikke udtale Noget om, hvad Tillid eller Mangel paa Tillid jeg kan have haft til de forskjellige Finantsministre, men det siger jeg, at hvis en Finantsminister under en Situation som den i 1864 kunde have udtalt en saadan Formening som den, der nu gjøres gjældende, saa vilde jeg idetmindste have haft den dybeste Mistillid til ham. Jeg vilde have betragtet ham som den letfindigste Finantsminister, noget ulykkeligt Land havde havt. Men det var heller ikke Meningen, det ærede Medlem gjør sig selv Uret. Meningen var den, at Toldloven af 4de Juli 1863 var bleven given for Monarkiet, og at man nu var nødt til at give den et Supplement. Det var nødvendigt at slynde sig, for man kunde ikke undvære strax at faae de forøgede Indtægter. Som Følge heraf kunde der ikke være Tale om noie at overveie de forskjellige Satser. Derfor maatte Loven betragtes som en rent midlertidig Lov, indtil man fik rolligere Forhold for det forandrede Territorium. Det var Alles Mening, at man senere skulde tage hele Toldloven under noie Overveielse, ikke at man da skulde smide noget Beløb overbord for Statskassen, men at man skulde drøfte, om ikke forandrede Satser paa flere Punkter vilde svare bedre til Forholdene i den Del af Riget, vi beholdt tilbage, end de Satser, som maaste nærmest være fastsatte af Hensyn til Landsdele, som gik tabt. Imidlertid, det indrømmer jeg, mine Udtalelser om en saadan snarlig Revision saavel som det ærede Medlems fra Middelfart og Alfred Hages, der jo ogsaa blev nævnt idag, ere blevne gjorte til Skamme. Toldlovene fra det tidligere Monarkis Tid bleve ikke rent midlertidige. Nu staa vi efter 19 Aars Forløb overfor samme Opgave og tale netop om at bringe Loven af 5te August 1864 til ikke længere at gjælde, men Skylden for, at vi ikke ere komne videre, hviler jo i væsentlig Grad paa dette Thing. Ganste vist kom Toldlovgivningen ikke fra Regjeringens Side saa hurtigt til Revision, som jeg og vel ligeledes det ærede Medlem fra Middelfart dengang antog, men dog allerede for 12 Aar siden. I denne Aarrække ere vi ikke komne et Skridt videre, og ikke det allermindste forhandle vi Andet for Tiden end netop dette at faae borttaget denne Lovgivnings midlertidige Karakter og ordne vore Toldforhold saaledes, som man mener, at det efter Nutidens Omstændigheder finantsielt vil kunne forsvares. Men, som